58e jaargang. — No 42. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 27 Mei 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée,** uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in 't blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

De inzet van den strijd

De strijd welke nu rondom het ontwerp van nieuwe schoolwet van den heer Schollaert aan gang is, betreft geene geldkwestie.

Nochtans zouden de liberalen dat willen doen gelooven. Ze denken dat ze, bij middel der geldkwestie, gemakkelijker de kiezers zullen kunnen mislijden, en ophitzen tegen de regeering en de katholieken.

Het geld hier veel hoogere belangen, namelijk de rechten en de plichten van den huisvader.

Het geld hier te weten wie het recht en den plicht heeft de kinderen op te voeden : zijn het de ouders of is het de Staat ?

De socialisten en collectivisten cijferen eenvoudig den huisvader weg, en zeggen dat 't recht van opvoeding der kinderen aan den Staat behoort.

Dat vloeit zeer natuurlijk voort uit de leer van het collectivism, volgens welke niet alleen de kinderen, maar ook alle menschen aan den Staat behooren, en moeten dansen en springen gelijk hij fluit.

Als de ouders aan den Staat behooren, dan behooren de kinderen er ook aan — dat lijdt geen twijfel.

Dat zou dan zijn gelijk in den tijd der slavernij.

De slaven behooren aan hunne meesters die ze kochten, verkochten naar beliefte, met vrouw en kinderen.

Maar dat is de leer der katholieken niet, deze eerbiedigen den mensch en zijne vrijheid en zij verklaren dat de huisvader het recht heeft zijne kinderen op te voeden zooals hij het verkiest.

***

De liberalen zijn, in theorie ten minste, ook partijgangers van dat stelsel, en ze zijn het in de praktijk voor hunzelven. Zij eischen het recht hunne kinderen op te voeden volgens hunne begrippen, maar ze zouden wel het recht erbij willen, anderen te dwingen hunne kinderen op te voeden zooals zij, liberalen, het willen.

Er zijn ook socialisten welke die vrijheid van den huisvader voorstaan als het socialistische of geuzenhuisvaders betreft.

Zoo bijvoorbeeld de heer Hector Denis, die in de Kamer zeide, op 30 Januari 1908, sprekende over het rationalistisch gesticht van Vorst bij Brussel :

« De achtbare verslaggever heeft de hoge gedachte van verdraagzaamheid miskend, welke aan verscheidene provinciën hunne tusschenkomst heeft ingegeven, in het fonds dat het rationalistisch wezenhuis van Vorst ondersteunt. Inderdaad, Mijne heeren, er bestaat in België maar een wezenhuis van dien aard en het gedacht der ouders zou miskend zijn, indien men van uit de verschillende punten van ons land niet medehielp om die instelling te ondersteunen ».

Dus de heer Denis beriep zich op het gedacht der ouders !

't Is wel een teeken dat die iets te zien hebben in de opvoeding hunner kinderen — zelfs als hunne kinderen weezen geworden zijn.

De heer Denis eischte dit recht voor niet gelooovige ouders — dan hebben de gelooovige ouders eveneens het recht hun gezag in de opvoeding te doen gelden.

Hier, nochtans, zien wij de socialisten dat recht aan de katholieke ouders betwisten.

***

Dat is juist den inzet van den strijd : de vrijheid der katholieken in de opvoeding hunner kinderen. 't Is daarvoor dat de katholieken strijden, en dat ze zullen moeten blijven strijden. De vijand zal het niet opgeven zelfs als hij nu afgeslagen wordt.

Zijn eind doel is het Geloof uit de ziel der kinderen te rukken en daarom wil hij de vrijheid van den katholieken huisvader in banden leggen.

De hoofdzaak is hier niet eenige honderde franks min of meer voor het onderwijs, de hoofdzaak blijft de ziel van het kind.

Herzingen wij dan uit volle borst :

Zij zullen haar niet hebben
De schoone ziel van 't kind !

Onrechtvaardigheid !

De officie le scholen trekken jaarlijksch :

31 millioen frank voor het onderwijs en
3 » » voor bouwen.

***

De vrije scholen krijgen jaarlijksch :

2 1/2 millioen fr. subsidies voor het onderwijs en
0 frank 0 centiemen voor bouwen.

***

Dat is eene schandige onrechtveerdigheid !

Twee onderwijzen, DEZELFDE DIENSTEN aan de families bewijzende, moeten ook DEZELFDE RECHTEN hebben.

Daarom MOET die onrechtvaardigheid verdwijnen !!

Zijn tranen een kwaad ?

Er zijn menschen die zich verbozen, wanneer zij een man zien tranen storten in 't publiek, wanneer het sterke geslacht weent te midden der menigte bij een groot ongeluk.

Velen worden er gevroeden, die meenen dat tranen een duidelijk bewijs van zwakheid opleveren. Ik een boute liedeu, schrijft Dr Jean Sais in *Le Patriote*, die zich onteerd zouden achten, indien men hen verra te met tranen in de oogen, en die meenen, dat deze alleen kunnen geduld worden bij vrouwen.

In zekere kringen vragen zich zelfs sommige klein zan geest dwalende Jansenisten af, of tranen niet als een soort medelijden moeten beschouwd worden tegenover de onderwerping aan hoogere besluiten, of zij wel zijn geoorloofd?

Een filosoof heeft een werk geschreven over den glimlach en een ander, een uitgebreide verhandeli g nagelaten over den lach De lof en de hulde der tranen zou een schoon onderwerp zijn voor iemand, die zich wilde ten taak stellen in vele menschelijke smarten troost te bieden.

De Schriftuur spoort ons aan belang te stellen in personen die weenen. Loop aan de zijde van hen, die tranen hebben in de oogen, word er in den Ecclesiasticus gezegd. Het Evangelie heeft zalig verklaard hen, die weenen, want zij zullen vertroost worden. Christus zelf heeft geweend, en zijne moeder stond in tranen badend aan den voet van het kruis. In de levens der heiligen treffen wij er velen aan, zeer groote heiligen, die diep door de smart getroffen waren en troost vonden in de zilte tranen, door den H. Bernardus zoo poëtisch genaamd, het zweet der ziel.

In deze termen spreekt de groote man :

«Gij wilt uwe gevangenis ontvluchten en in 't openbaar verschijnen; welaan dan, dringt naar buiten en stroomt overvloedig uit mijne oogen. Gij zijt mij welkom, gij doet mij goed en verlicht mijn hart. Wanneer ik u voel opstijgen uit mijne borst, dan word ik door eene geheimzinnige en vertroostende zoetheid opgeheurd.»

De lof der tranen, woord voor woord, zin voor zin, werd in den loop der eeuwen door wijsgeeren, moralisten en poëten gemaald. Zij zouden als juweelen van bijzondere waarde zijn te vergaderen

Ook de moderne geleerden willen wel een goed woordje aandragen. Om de waarheid echter te zeggen, buiten een enkele zinspeling en hier en daar een hoofdstukje hebben onze moderne physiologen het onderwerp maar weinig behandeld. Velen die eene bijzondere studie maakten van de droefheid, wijden slechts enkele regelen aan de tranen.

Enkele jaren geleden heeft genoemde Jean Sais naar bij verzekert, verscheidene professoren aan universiteiten geraadpleegd en levens de voornaamste uitgevers Allen hebben hem geantwoord : Wij kennen niet, geen enkele diepe studie, geen enkel werk over dit onderwerp.

Een der voornaamste anatomisten schreef hem, dat de bouw van het tranenkanaal en zijne zenuwconnecties nog niet voldoende zijn bekend. Het mecanisme der tranen werd voor de werken, die daarover in den laatsten tijd verschenen zijn, zeer verschillend besproken.

Nieuwe onderzoekingen hebben bewezen, dat de tranen door moralisten geprezen en door poëten bezongen, een weldaad moeten genoemd worden, dat zij nutting zijn zoowel in vreugde als in smart.

In den onverweldigeden lach, die tranen perst uit de oogen, stroomt het bloed naar de hersenen, en er zouden evenredige congesties kunnen ontstaan, indien dit bloed niet ontsnappen kon door de oogen langs de traanklieren vloeiend naar de oogleden, die dit bloed in tranen omzetten. Want ja, tranen zijn niet anders dan bloed en 't water onzer oogen heeft dezelfde samenstelling als het vochtig gedeelte van een roode stroom.

In de droefheid, die integendeel met gebrek aan bloed in de hersenen gepaard gaat, verhoogen de traanklieren dezen toestand nog door steeds meer bloed te onttrekken aan de hersenstreken en 't onmiddelijk in tranen om te zetten, en zoo verwekken zij een soort van gevoelloosheid.

Tranen zijn een weldaad. Bij den mensch die tranen stort en naar de mate hij die tranen stort, vermindert het al te scherpe der indrukken. De smart die ons heeft aangegrepen verzwakt, vermindert en grijpt minder scherp aan.

Een Duitsch geleerde, die 't eerst deze rol der tranen volhield tegen Darwin in, die ze volkomen nutteloos achtte, vestigt in zijn conclusie de aandacht op het onoochenbaar feit, dat de mensch die geweend heeft, overvloedig geweend heeft in zijn bitere smart, zich zeer verlicht gevoelt.

O men noeme die weldaad der Voorzienigheid geen ziekte,

Integendeel...

De Kamer.

Wij zullen, zoolang de bespreking der nieuwe schoolwet zal duren, een zoo volledig verslag mogelijk der Kamerdebatten mededeelen.

Onze lezers zullen er door overtuigd worden dat M. Neven's liberale en socialistische partijgangers alles in het werk stellen om het stemmen der nieuwe rechtvaardige schoolwet te beletten.

Kamerzitting van woensdag.

Zitting geopend om 2 ure.

De zaal is overvol. Reeds van 9 ure stonden de nieuwsgierigen aan de ingangen. De gangen zijn zeer vol met nieuwsgierigen, die de afgevaardigden lastig vallen voor kaarten.

SCHOOLWET.

Men begint de bespreking van de inaanmerkingneming van het wetsontwerp van MM. de Limburg Stirum en consoorten.

M. de Limburg Stirum wijst eerst op de noodzakelijkheid voor de Kamer de schoolkwestie op te lossen. (Gerucht links. Langdurige onderbreking.)

M. de Voorzitter — Onderbreekt niet. Ware het een uwer sprekers, gij zoudt de eerste zijn om u te beklagen

M. de Limburg stelt vast dat het ontwerp buiten eenige bijzonderheden, door het land goed onthaald is. (Uitroepingen, links.)

Hij leet uit dat het ontwerp strekt tot verbetering van het schoolregiem en dus der opvoeding Wij zullen de burgers er toe brengen bekwaam te zijn tot het ambt, waartoe zij zich bereiden. (Onderbreking links.)

Onderbreekt zooveel gij wilt, wij zullen niet antwoorden op uwe uitdagingen en niemand rechts zal er op antwoorden. (Zeer wel, rechts).

M. Furnémont onderbreekt.

M. de Limburg doet het belang van het wetsontwerp uitschijnen onder beroeps opzicht. Hij ontwikkelt ook de consideraties ten gunste der achterlijke kinderen, voor welke het voorstel de inrichting van bijzondere scholen voorziet.

M. Horlat onderbreekt.

M. de Limburg. — Gij onderbreekt terwijl wij ons bezig houden met het lot der ellendigsten, dat geen uwe liefde tot het volk aan.

M. Furnémont. —Gij moogt niet antwoorden op de onderbrekingen.

M. de Limburg bewijst dat de schoolbon het eenig stelsel is dat de vrijheid der huisvaders waarborgt voor de keus eener school, noodige voorwaarde om hen toe te laten het onderwijs hunner kinderen te verzekeren.

M. Vekemans. — Zoo de pastoors er niet waren.

M. de Limburg — De schoolbon is een waar referendum van de familievaders in schoolzaken.

M. Anseele — Leve het algemeen stemrecht (Onderbreking en gewoel. links.)

M. de Limburg — Wij hebben de toepassing van deze schoolbons verbeterd door het verscherpen der straffen van hen die misbruik ervan zouden maken.

Door de schoolbon zullen de kinderen tot de beste scholen gaan en zullen deze 't meest succes halen.

Hij zal de slechte stelsels doen verdwijnen. Dat zal ons geduig nader brengen tot het ideaal van Maurice Barrès, en aan het individu de volledigste ophrengst van zijnen persoon verzekeren. (Toejuichingen, rechts. Lawijd, links.)

M. Huysmans komt op de tribuun onder de toejuichingen der opposite.

Hij bespreekt de grondwettelijkheid van het ontwerp

De wet zou volgens hem moeten heeten : wet tot vernietiging van het openbaar onderwijs ten bate van het kleosteronderwijs.

Hij vraagt de regeering na te denken en haren partijgeest af te schudden (!!!)

Wendt uwe blikken af van Rome, roept hij ten slotte, om eenel het Belgisch vade land te zien en antwoordt dan ja op ons verzoek. Doet gij het niet, dan zullen de gebeurtenissen, volkomen binnen de wettelijkheid blijvende, u weldra bewijzen dat er u niets anders meer te doen staat dan te kiezen tusschen u te onderwerpen of af te treden.

M. Denis, op zijne beurt, wil komen bewijzen dat, zoowel het voorstel der regeering als dit van MM van Limburg-Stirum en medeleden ong ondwettelijk zijn.

De zitting wordt geheven te 5 ure.

BUITENLAND.

Frankrijk.

DE VLIEGRAMP VAN ISSY-LES-MOULINEAUX. — De rouw in het leger. — De dienstdoende minister van oorlog, de heer Cruppi, heeft besloten dat het leger in Frankrijk en in de koloniën dertig dagen den rouw zal dragen.

Mevr. Berteaux weigert officieele bezoeken.

Mevr. Berteaux heeft geweigerd de politieke mannen te ontvangen, die zich in het ministerie aangeboden hadden om haar hunne deelneming uit te drukken. « De politiek, zegde de diepbedroefde weduwe, heeft mij mijn echtgenoot ontroofd. Het is genoeg ! »

De toestand van den heer Monis.

Gisteren werd het volgende bulletijn afgekondigd, door drie geneesheeren onderteekenn : « Nacht goed ; geene verwikkelingen. » De gekwetste heeft des morgends een weinig vleeschnat kunnen nemen, en 's middags wat vleeschnat met een ei.

De heer Monis ontving het bezoek van de heeren ministers Cruppi en Delcassé en heeft met hen over de zaken van Marokko gesproken.

Het is eerst dinsdag morgend, om 7 u. dat de heer Monis de dood van den heer Berteaux vernomen heeft. Hij vroeg nieuws over den minister van oorlog en een zijner vrienden antwoordde : « Alles is gedaan ! » De heer Monis was diep ontroerd en zegde : « Ach de arme vriend ! »

De staking der auto's. — Op de 2,170 ingeschreven taxi-auto's in de depots van Parijs, zijn er gisteren morgen slechts 22 uitgereden. De chauffeurs manifesteerden op verschiedene plaatsen in de hoofdstad.

Duitschland

Dure wijn. — Bij de laatste wijnverkooping op het kasteel van prins Frederik Hendrik van Pruisen te Kemhartshausen, bij Erbach, is voor het hests vat (129 liters) Erbacher Herrnberg 1904 13,110 mark betaald of 45 mark den liter Dit is de hoogste prijs, die ooit voor wijn, die te Erbach gegroeid is, betaald is

— Vreeselijk drama. — Naar de Vogtländische Anzeiger meldt heeft gisteren nacht te Brambach de vrouw van eenen hulpwisselwachter hare drie oudste kinderen, 4, 7 en 8 jaar vermoord en zich dan met hare beide jongste kinderen in de molenbeek verdronken, kene verdenking van diefstal heeft de vrouw tot die vreeselijke daad gebracht. In een nagelaten schrijven bezweert zij hare onschuld.

Turkije

Verdachte ziektegevallen. — Een ziektegeval, waarvan de verschijnselen aan de cholera doen denken, is vastgesteld in het hospitaal te Stamboel. Een ander verdacht geval heeft zich voorgedaan te Maltspe, bij Constantinopel.

Oostenrijk

Historische herinnering. — Op 6 October 1848 werd generaal graaf Baillet de Latour, minister van oorlog in Oostenrijk tijdens een oproer gegrepen en aan een lantaarnpaal opgehangen. Den volgenden dag werd die paal door Sebastiaan Meissel, burgemeester van Kleinertz, weggenomen en op zijnen zolder geborgen, waar hij eindelijk vergeten geraakte. Welnu, dezer dagen verkocht Georges Meissel, kleinzoon van den burgemeester, het ouderlijk huis en hij vond aldus op den zolder deze tragische revolutionnaire herinnering, met de documenten, die de echtheid bewezen. De lantaarnpaal, die nog het ijzerwerk van de lantaarn draagt, zal in het historisch museum van Weenen geplaatst worden.

Luitenant generaal de Latour stamde van eene Bourgondische familie, die zich later in België en in Oostenrijk vestigde. Deze familie bezit nog een majoraat in Luxemburg.

Amerika

Akelig drama. — *Een vader doet zich door zijn zevenjarig kind doodschieten.* — Te Greenwich (Connecticut) heeft eene rijke pachter, Fred. Husted, zijn zevenjarig zoontje, een zorgvuldig geladen geweer in de hand gegeven en den knaap, onder voorwendsel van te spelen, op zich doen schieten

Hij hield zijn hoofd voor den loop en het kind trok al lachende het geweer af. Het uitwerksel was vreeselijk, 't hoofd van den vader rolde ten gronde. Men vreest voor het verstand van het kind.

— De hitte — *Vele slachtoffers.* — Terwijl het in Europa koud is, heeft men in de Vereenigde Staten eene groote hitte aan te stippen. Van af het Rotsengebergte tot aan den Atlantischen Oceaan, he ft men 90 tot 95 graden Fahrenheit in de schaduw.

Te Chicago en in de vallei der Mississipi, waren er 15 sterfgevallen, verwekt door de hitte. Men stipt een 100 tal gevallen van zonnesteken aan.

— Een razende neger. — Een neger, die gevochten had met eenen blanke, verviel in razernij en liep, met revolver en met gewapende, door de straten, waarbij hij in 't wilde schoot. Drie personen werden door zijne schoten gedood en verscheidene gewond.

Ten slotte schoot een politieagent den neger neer.

Japan

Overgroote boschbrand. — *Heele dorpen vernield.* — In de provincie Hokkaido werden de boschen door groote branden vernield. De inwoners en de troepen bestrijden het vuur.

BINNENLAND.

Hulde aan onze regeering. — De heer voorzitter Falhères, als hij antwoordde op den beildrouk des koninigs, heeft onder andere gezegd :

« In al de takken der menschelijke bedrijvigheid : nijverheid, handel, politiek, letteren, wetenschappen en kunsten, heeft België een uitstekende plaats weten te veroveren onder de natiën.

Dat is eene hulde aan België en zijn Gouvernement gebracht.

— Het zondag verlof in het leger. — Zoonals wij reeds gemeld hebben, heeft de minister van oorlog aan de commandanten van de kompanies, schadrons of batterijen toegelaten, op verzoek der ouders, aan de soldaten, die zich door hun goed gedrag onderscheiden, verlof te verleenen voor den zondag. Op uitdrukkelijk verlangen van de ouders of voorden zullen de soldaten, die deze toelating genieten, het garnizoen den zaterdag na het eindigen van hunnen dienst, mogen verlaten. Nochtans, telkens dat de omstandigheden het zouden vereischen, mag het verleenen der gunst opgeschorst worden. De soldaten, in zondagverlof, die in « tenue » per spoorweg reizen, genieten een afslag van 50 ten honderd.

— Spoorwegen. — De ontvangsten der Belgische spoorwegen zijn in de vier eerste maanden van dit jaar 4,000,000 franken hooger geweest dan in de vier eerste maanden van 1910, waarvan de uitslag uiterst schitterend is geweest, aangezien de ontvangsten van 1910 met 28 millioen de vooruitzichten te boven gingen.

Dat is waard aangestipt te worden.

Verviers. — Een liefhebber van Verviers, de heer L. D., is er in gelukt eene vink der Ardennen te doen paren met een wijfjekanarievogel. Uit deze koppeling werden drie jongen geboren die in het leven bleven. Het is de tweede

GEBRANDMERKT

28me vervolg

De advokaat schudde zijn hoofd.

— Neen — en die ik wel nooit zal krijgen ook, antwoordde hij, voor het eerst zijn fiasco erkennend. Barnett en ik hebben maanden lang gewerkt, zonder uitslag, en ik vrees dat na verloop van zestien jaren de taak hopeloos is. Ik heb alles gedaan wat in mijn sterfelijk vermogen stond, en — hoe teleurstellend en vernederend het ook zij — ik moet erkennen dat ik slib heb gevangen.

— En toch kunnen wij u nooit genoeg dankbaar zijn begon Ralph met warmte — maar Bramber viel hem in de rede :

— Het is niet enkel voor u allen, dat ik getracht heb mevrouw Jerningham te rehabiliteeren — maar ook voor mij zelf.

Ralph keek hem bevreemd aan en liet hem uitspreken.

— Ja, hernam Bramber langzaam en beslist — ook voor mij zelf. Want in het laatstverloopen jaar is Helena Jerningham voor mij iets méér geworden, dan enkel eene cliënte of zelfs eene goede vriendin. Zestien jaar geleden, bij de terechtzitting, trof zij mijn gemoed op een bijzondere wijze, die ik toen niet goed begreep, daar ik van nature een vrijgezel en geen man voor het huwelijk ben. Deze indruk bleef mij jaren bij, hoewel natuurlijk mettertijd verflauwend. Getrouwd ben ik niet — niet zooveer omdat ik onbewust verliefd was op Helena Jerningham, als wel omdat ik nooit de vrouw aantrof, die mij verlokken kon om het in den tegenwoordigen tijd waarlijks niet lichte huwelijksjuk op mijne schouders te laden. Maar een jaar geleden nu, toen ik Helena Jerningham opnieuw ontmoette, begon ik te beseffen dat zij voor mij eene andere was dan alle vorige vrouwen. Kort en goed, ik kon voor mijzelf geen doekjes meer winden om het feit, dat die vrouw mijn verstokte hart gevangen had. Alleen was ik minder moedig dan gij, Ralph, om de openbare meening te trotseeren, en ik hoopte haar in de oogen van de wereld te kunnen schoonwassen, vóór ik haar vroeg om mijn leven met mij te deelen. Ter verontschuldiging mag ik er bijvoegen, dat ik te haren behoeve bij de overheden beter mijn best kon doen zoolang er geen persoonlijke betrekking tusschen haar en mijzelf bestond. Maar nu ik toch gefaald heb en inzie dat het hopeloos is eene herziening van haar vonnis te verwachten, nu ben ik besloten haar aan te bieden al wat ik aan te bieden heb : mijne liefde en de bescherming van mijn naam.

Hij zweeg en keek Ralph in de oogen.

De jonge man kleurde van blijdschap en stak zijne hand uit, die de ander stevig in de zijne sloot.

— Het is haast te goed om waar te kunnen zijn, sprak Ralph met warmte. Doris en ik zou niet met blindheid geslagen geweest en hebben den ganschen zomer al luchtkasteelen gebouwd, voelende dat dit nu juist het eenige noodige was om ons geluk te volmaken. Maar wat u zelf betreft, het offer.

Het offer ben ik bereid te brengen, viel Bramber in. Ik ben rijk, onafhankelijk van allen en alles, en heb invloedrijke vrienden op mijne hand ; en niets zal de wereld zooveer van mevr. Jerningham's onschuld overtuigen, als deze stap, — indien zij mij hebben wil. Neemt zij mij aan, goed ! Zoo niet, dan zal dit toch geen verandering in den staat van zaken brengen. Dat zal zij ondervinden. Ik ben hierheen gekomen met het plan om den dobbelsteen van mijn lot te laten rollen, en morgen na de doodpleegtigheid zal ik met haar spreken. Ik had nooit gedroomd dat de kleine Doris en gij iets van mijn plan vermoedden — maar het is mij eene groote vreugde, dat ge beiden zoo gunstig er over denken.

— Het zou kostelijk zijn ! Onze moeder en u allebei gelukkig te zien, dat zou de kroon op ons geluk weezen. En, als ik eene gissing wa en mag — ik geloof dat ge bij haar niet aan de verkeerde deur zult kloppen. Zij verheugt zich altijd zoo op uwe komst. Hare éénige aarzeling zal hierin gelegen zijn, dat zij vreezen zal u in eene scheeve positie te brengen — net als indertijd Doris tegenover mij. Want eene minder zeilzuchtige vrouw, dan zij, heb ik nooit gekend.

— Dat is waar, Ralph lachte de advokaat. Maar als dit haar éénige bezwaar is, wees dan verzekerd dat ik mij niet met een « neen » zal laten afschepen. Mijne liefste hoop in het leven is nog, haar een beetje vergoeding te brengen, voor al het onrecht, dat zij geleden heeft.

— De menschen zullen ontzettend de tongen er over roeren, zegde Ralph bedenkelijk.

— Laat ben ! antwoordde Bramber terugwerpend. Maar één ding nog, Ralph ! Ik heb u in mijn vertrouwen genomen ; en dus — geen woord er van tegen iemand, voór de kogel morgen door de kerk is !

— Mag ik het ook niet aan Doris vertellen ?

— Nu — voor Doris maak ik eene uitzondering ; want haar ken ik als discreet genoeg om niet uit de school te klappen... En laten wij nu maar eens de dames gaan opzoeken.

XXII

De bijzonder warme handdruk en de veelzeggende blik, waarmede Doris hem den volgenden morgen begroette verleenden Bramber van het vrouwke zijn geheim reeds kende en er mee sympathiseerde ; en hij voelde zich verblijd bij de gedachte, dat zijn onthaal in de familie althans niets te wenschen zou overlaten.

Hij ging met Helena Jerningham naar de kerk, maar bleef bij zijn voornemen om niets te zeggen vóór den namiddag, teneinde niet de harmonie in het troepje te verstoren. Bovendien wist hij dat, zelfs indien Helena zijn gevel beantwoordde, het hem niet gemakkelijk zou vallen hare vele bezwaren weg te redeneeren.

De doodpleechtigheid in de schier ledige kerk duurde met lang, en na afloop keerde het gezelschap huiswaarts voor het tweede ontbijt. Daarbij ging het vroolijk toe, en allen waren in de beste stemming — vooral Doris en Ralph, wier eigen geluk nog verhoogd werd door de gedachte aan het geluk, dat eindelijk nog zou weggelegd zijn voor de veelbeproefde moeder.

Tegen het einde van het maal stond Bramber op om met een glas champagne op de gezondheid te drinken van den doopeling. Hij hield daarbij een korte toespraak, die geen schade deed aan zijn reputatie van de beste toaster in heel Londen te zijn.

— Voor de deugden van den zuigeling, zoo eindigde hij, moet ik verwijzen naar de moeder. Mij lijken zij 1:1 dusver meer negatief dan positief. Maar ik werp mijzelf niet op als eene autoriteit op dit punt, en gaarne dus sluit ik mij aan bij de verzekering, dat de jonge heer Ralph Bramber Chichels Shapavyke de pinkste en voortreffelijkste baby is, die nog ooit op deze wereld het levenslicht aanschouwde. In dien zin dus verzoek ik u allen, op zijne gezondheid te drinken.

Zij stonden op en klonken, zij brachten de glazen aan de lippen, ter eere van den onbewusten held dezer feestelijkheid, — toen eensklaps een krakend geluid, gevolgd door een knal, hen schrikken deed.

— Een ongeluk met een automobiel ! riep Ralph, zijn glas neerzettend En het lijkt raak te zijn ook ! — Kom mee, mijnheer Bramber, kom mee !

En beide mannen verlieten haastig de kamer en liepen naar buiten.

. . . . . .

Het huis te Bracklesham lag op geringen afstand van den weg, en het hek van de oprijlaan was slechts toegankelijk met eene scherpe kromming, die bij achteloos of snel rijden niet ongevaarlijk was.

Toen de beide mannen buiten kwamen, vonden zij den portier reeds op de plaats bij een totaal onredderde auto. De donkere gestalte eener vrouw lag op den weg tusschen de beide hekvleugels, en een man in de livrei van een chauffeur leunde bijzend tegen een der posten.

— Wat is er gebeurd, Gilles ? riep Ralph den portier toe.

— Ze hebben den boek te scherp genomen, antwoordde de man, zoodat het vóórwiel van den wagen tegen den stootsteen geloopen is. De chauffeur is er goed afgekomen ; maar de dame is er slecht aan toe, vrees ik.

De chauffeur strompelde nu naar ben toe.

— Ik ben heelhuids, heeren, zegde hij, enkel een beetje gekneusd en door elkaar geschud. Er moet iets kapot zijn gegaan aan de machine, juist bij het nemen van den draai. Het is Lady Margaret Maitland's automobiel — en zij werd door den stoot er uitgeslingerd.

— Lady Margaret Maitland ? riepen de beide heeren als uit eenen mond. En de advokaat mompelde : Mijn God — dat is Nemesis misschien !

Ralph en bij naderden en knielden naast de verongelukte neer.

— Zij leeft nog, zegde de advokaat — maar zij is zeker inwendig zwaar gekneusd. Wij moeten haar in het huis dragen en terstond om den doktor zenden.

Al de wrok van Ralph tegen deze vrouw, die zooveer haar best had gedaan om zijn huiselijk geluk te vertoesten, verdween bij den aanblik van haren deernswaardigen toestand.

— Hier, Gilles ! riep hij den portier toe. Loop als een weerlicht naar den stal, zend een van de jongens naar doktor Turner, en breng de anderen mee om hier hulp te verleenen. Ga dan naar het huis en zeg dat ze een bed gereed maken, en kom zoo gauw mogelijk terug met eene matras en wat cognac.... De kar is kapot, voegde hij er bij, maar de machine kijkend. Daar is niets meer mee te beginnen.

Middelerwijl wydde Bramber zijne aandacht aan de roerloozelijgaar daar onder zijne handen.

— Hersenschudding, zegde hij — en zeker in hevige mate. Het linker been gebroken, en naar alle waarschijnlijkheid ook inwendige kwetsuren... Geeft mij uw mes eens.

Ralph gaf hem het mes, en nu begon Bramber de kleeren der vrouw stuk te snijden, om haar lucht te verschaffen.

— Wij moeten het hek uit de scharnieren nemen, zegde hij, om het te gebruiken als draagbaar. Leg de matras er op, dan zullen wij haar zóó naar huis dragen.

Met de hulp der toegesnelde stalknechts werd het hek uitgehelt, en toen Gilles kwam aanloopen met de cognac en de matras, lag de geimproviseerde draagbaar naast de verongelukte op den grond.

Bramber goot een weinig cognac tusschen de opeengeklemde tanden der vrouw en hielp de mannen om haar zachtjes op te tillen. Terwijl dit geschiedde, kreunde zij.

— Nog in leven, zegde de advokaat — zij heeft pijn. Weest dus voorzichtig om het hek gelijkmatig op te tillen en houdt bij het voortgaan pas, om haar niet te schudden.

In de vestibule kwam mevrouw Jerningham toegesneld.

— Zij kan enkel op de matras de trap op, zegde zij. Het hek is te breed.... En, zoo wen lde zij zich tot Bramber — ik heb Doris in het salon laten wachten. Ik zelf neem de verpleging geheel op mij. Ik heb daarin heel wat ervaring opgedaan — namelijk in de gevangenis.

Bramber keek haar bewonderend aan.

— Ge zijt een engel, zegde hij zacht — en zij begreep hem en voelde zich reeds veel vergolden.

Hij echter ging naar het salon, waar hij Doris en mevrouw Chichele vond, bleek en ontdaan.

— Is zij... is zij..., begon mevrouw Chichele.

— Neen, antwoordde de advokaat. Zij is niet dood — maar ik vrees dat het met haar zeer bedenkelijk is. Wij moeten afwachten wat doktor Turner zal zeggen.

— Dat juist zij het wezen moest ! zegde Doris met onthutste stem. En in dit huis nog wel !

— Ja, zegde Bramber — het is de hand der Voorzienigheid. En méér nog, misschien, dan ge denkt.

Niemand begreep den zin dezer woorden ; maar alle bagen zwijgend het hoofd.

Toen zegde Doris :

— Ik moet eens gaan zien of ik moeder ook met iets kan helpen. Misschien is er het een of ander noodig.

— Ik ga met u mee, kind, zegde mevrouw Chichele, en Caton Bramber zag zich alleen gelaten.

Hij was volmaakt kalm, en uiterlijk was er niets aan hem merkbaar. Maar zijne hersenen werkten met stoom, en hij was bezig met het ontwerpen van een plan van actie.

— Als zij maar lang genoeg leeft, mompelde hij, — dan kan misschien alles nog in het reine worden gebracht.

Sinds maanden bad hij gezocht naar bewijzen, en bad enkel zijnen argwaan bevestigd gevonden, doch niets dat werkelijk toch tastbaar was.

(t Vervolgt.)